

HAAL JE SCHOONMOEDER IN HUIS

Blijspel in drie bedrijven

door

HENK STRAALMAN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HAAL JE SCHOONMOEDER IN HUIS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HENK STRAALMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

© 2001 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Mina Kist - schoonmoeder, vrouw van 70 jaar

John Willemsen - schoonzoon, man van 36 jaar

Karin Willemsen Kist - dochter, vrouw van 35 jaar

Jan van der Vaart - man van 70 jaar

Henkie van der Vaart - man van 40 jaar

Charlotte van der Vaart - vrouw van 35 jaar

Anne van der Wiel - vrouw van 60 jaar

Karel - rechercheur, man van 65 jaar

DECOR:

Normaal toneel, toneel is verdeeld in tweeën: links een keuken rechts een slaapkamer. In de slaapkamer staat een bed waarin Mina ligt te slapen. Het is nu 8 uur 's morgens.

Het normale lettertype speelt zich af in de keuken het vet gedrukte in de slaapkamer.

EERSTE BEDRIJF

KARIN: (*Karin is de tafel aan het dekken*) Wakker worden, John! Wakker worden, John!! Oh, elke morgen hetzelfde, niet uit bed te branden... (*gaat broodrooster klaarzetten*) John! Wakker worden. 's Avonds wil meneer niet naar bed en 's morgens wil meneer niet uit bed, oh ik krijg er nog een keer wat van. John, schiet op, je hebt toch ook nog een sollicitatie- gesprek! (*gestommel*) Ik geloof dat ik wat hoor.

JOHN: (*zeer gejaagd type komt opvliegen*) Weet je wel hoe laat het is? Ik moet naar een sollicitatiegesprek.

KARIN: Ik roep je al een half uur.

JOHN: Nou, gauw eten dan, lekker broodje uit de broodrooster, auw, auw.

KARIN: Wat doe je nu toch?

JOHN: Oh, oh wat zijn die krengen warm zeg.

KARIN: Pas nu toch op, man, en zit niet op je mooie pak te knoei- en.

JOHN: Waar is de koffie?

KARIN: Ja, daar.

JOHN: Heb je dat nog niet ingeschonken dan? (*schenkt koffie in en gaat aan tafel zitten en gaat gulzig zitten eten*) Wat is die koffie toch heet, uche.

KARIN: Pas nou maar op dat je je niet verslikt.

JOHN: Wat een droog brood zeg.

KARIN: Is er nog wat goed hier of deugt er niets meer van! Het wordt hoog tijd dat jij eens een betere baan krijgt.

JOHN: Ja, ja ik doe mijn best. Is er nog pap?

KARIN: In de kast en de melk staat in de koelkast.

JOHN: Koude melk zeker, dacht je nu ook nog dat ik tijd had om die melk warm te maken?

KARIN: Ga dan eerder uit je bed. Nou hoop ik een ding.

JOHN: En dat is.

KARIN: Dat jij eindelijk eens een betere baan krijgt.

JOHN: Ja inderdaad, dat zou niet gek zijn want dan kunnen we die

kostganger van hiernaast de deur weer uitsturen.

KARIN: Eh, John, je hebt het wel over mijn moeder, hè.

JOHN: Ja, ja, ja.

KARIN: En je weet, John, waarom mijn moeder hier woont he, dat weet je toch wel, hè John? Zij betaalt toch zeker goed kost- geld of niet, John. Anders kunnen wij onze hypotheek niet betalen.

JOHN: Dat heb ik nu al zo vaak van jou gehoord. Maar dat neemt niet weg, dat dat mens maar een lastig portret is.

KARIN: Dat valt best mee.

JOHN: Wat jij meevallen noemt. Hoe laat is het al?

KARIN: Kwart over acht.

JOHN: Dan wordt het hoog tijd dat ik maar eens ga. *(neemt nog gauw een broodje en trekt zijn jas aan)*

KARIN: John, succes ermee. *(krijgt nog een vluchtig zoentje)* Bel je als je iets weet?

JOHN: *(af)* Ja, als ik wat weet dan bel ik, hou je de telefoon in de gaten?

KARIN: *(ruimt de tafel af)* Ik ben toch benieuwd of John die baan krijgt. Oh stel je eens voor, veel meer geld. Een duurdere auto, mooie kleren, vaker uit eten, vaker op vakantie, meer woonruimte en meer privacy.

(Mina wordt wakker, slaapmuts op, wrijft zich door de ogen en gaat zich voor de spiegel wat opmaken. Plotseling realiseert ze zich dat ze de krant uit de bus moet halen en loopt door de keuken naar de brievenbus)

KARIN: Ook goede morgen.

MINA: Goede morgen. *(en af)*

KARIN: Wat heeft dat mens een haast zeg. *(Mina op met de krant en loopt linea recta naar haar slaapkamer terug)* Die krant heeft tegenwoordig wat te betekenen zeg, wat gek toch.

(Mina zit gejaagd de krant door te bladeren en ziet plotseling de belangrijke advertentie, pakt een schaar en knipt deze uit)

KARIN: Ik vraag me toch af waarom moeder toch opeens zo nieuwsgierig naar de krant zit uit te kijken. Ach ja, wijsheid komt met de jaren. Toch wel gek. *(loopt naar de deur)* Ma, mag ik de krant zo lezen?

MINA: *(schrikt)* Ja is goed hoor, heel even geduld nog. *(haalt snel de bladzijde eruit waarin geknipt is en schuift de krant door de kier van de deur)*

KARIN: Ja bedankt, moeder. Eens even kijken.... Ik zie niets bijzonders. Nee, ik zou niet weten wat daar achter zou kunnen steken. *(Anne op)* Dag, Anne, nog nieuws?

ANNE: Nou nieuws, zeg die John, wat had die een haast vanmorgen, waar gaat die eigenlijk naartoe vandaag? Normaal vertrekt hij om half negen en nu was het tien voor half negen. Wat is er toch aan de hand?

KARIN: Ach Anne, John heeft een sollicitatiegesprek.

ANNE: Oh, heeft hij ontslag gekregen dan?

KARIN: Nee dat niet hoor. Hij wil gewoon een betere baan.

ANNE: Verdient hij niet genoeg dan?

KARIN: Nee hij verdient teveel, nou goed. *(kribbig)*

ANNE: Wat verdient hij eigenlijk?

KARIN: Ja, zo kan die wel weer!

ANNE: Nou ik vraag maar hoor.

KARIN: Als je niet wat anders te vertellen hebt, dan heb ik liever dat je weer gaat, mens!

ANNE: Ho, ho, ho, ho ik heb gewoon belangstelling, zeg waar gaat hij eigenlijk solliciteren?

KARIN: Bij een autodealer als verkoper van auto's.

ANNE: Bij een dealer? Dat wordt niets.

KARIN: Wat weet jij daar nou van!

ANNE: Oh dat denk ik zo maar. Hoe is het met je moeder?

KARIN: Wel goed hoor. *(telefoon gaat)* U spreekt met Karin, goede morgen. Hoe bedoelt u.... met wie spreek ik? Nooit van gehoord, of ik een man zoek? Welnee, hoe komt u daar toch bij? Ha, ha nee u bent verkeerd. *(legt de hoorn weer op de haak)*

ANNE: Wat was dat?

KARIN: Die vent meende werkelijk dat ik op zoek was naar een man, hoe komt hij daar toch bij?

ANNE: Goh, zo'n telefoontje krijg ik nou nooit.

KARIN: Je hebt er gekken bij lopen zeg, die zomaar een vrouw opbellen voor een huwelijksaanzoek.

ANNE: Zeg, weet je, die buurman van hiernaast, wat voert die allemaal uit?

KARIN: Je bedoelt Klaas Kunst? Ik zou het niet weten, vraag het hem zelf maar eens. Ik heb momenteel genoeg aan mezelf. *(telefoon gaat weer)* Met Karin Kist..... Wat alweer, wat heeft dit te betekenen?? *(smijt de hoorn op de haak)* Wat is hier aan de hand? Twee telefoontjes achter elkaar met een huwelijksaanzoek, dat kan geen toeval zijn!! Wat is hier aan de hand?

ANNE: Ja inderdaad, gek toch, hoe kan dat nu toch. Dit is toch wel frappant of niet dan, Karin.

KARIN: Ja zeker.

ANNE: Zeg uh, die moeder van jou, heeft die een eigen telefoon?

KARIN: Nee natuurlijk niet, wat denk je waar wij dat geld vandaan moeten halen? Moeder..... Oh..... de krant! Waar is de krant. Aha wacht eens. *(kijkt haastig in de krant)* Ik mis een bladzijde.

ANNE: Wacht maar, die krant die heb ik ook. Ik haal hem wel even op. *(af)*

KARIN: Als ik het een en ander combineer met elkaar; moeder leest nooit de krant, nu wel, sinds een paar dagen. Moeder is nogal geheimzinnig de laatste tijd. Moeder haalt zomaar een bladzijde uit de krant. Daar zal vast wel een reden voor zijn.

ANNE: *(op)* Zo, daar ben ik dan weer.

KARIN: Ja, laat maar eens zien, ik mis bladzijde vierendertig, heb jij die?

ANNE: Even kijken, personeel gevraagd..... Lady Bianca..... Nou daar staat van alles, Escort Service..... SM-studio's.

KARIN: Laat mij maar eens kijken..... huwelijksadvertenties, dat lijkt mij het onderwerp waarin ik het zoeken moet. Ja hoor hier, ik zoek gewoon ons telefoonnummer op. Hier, ons telefoonnummer. Ik citeer; eenzame charmante vrouw zoekt langs deze weg een partner om eenzaamheid op te lossen. Liefst een man met een rijbewijs en auto. Financiën geen probleem want ik heb toch geld zat!???? Zo, mevrouw is goed bezig zeg. Mevrouw heeft geld zat! Sta je dag en nacht voor haar klaar, en dan haalt ze zo'n streek uit!

ANNE: Goh, daar kijk ik van op.

KARIN: *(loopt naar de slaapkamer)* Zo, hier ligt de eenzame charmante vrouw die een partner zoekt met auto en die geld zat heeft! Waar is bladzijde vierendertig gebleven van de krant? Waarom haal jij die eruit?

MINA: Uh, ik weet even niet waar jij naartoe wilt.

KARIN: Nou dat weet ik wel. Wat ben jij in hemelsnaam van plan. Hier een man in huis halen? Hoe haal je het in je hoofd, hoe verzin je zo iets?

ANNE: *(telefoon gaat)* Telefoon, Karin!

KARIN: Och daar heb je weer een vent aan de lijn. Oh nee, dat is waar ook, John kan ook nog bellen, misschien is het John!! *(rent naar de andere kant)* Met Karin..... *(smakt de hoorn weer op de haak)* Daar had je er weer een. Hoe lang moet dit nog doorgaan, laat John ook eens een keer opbellen. Wat een toestand. *(loopt weer naar de slaapkamer)* Wat ben jij van plan te doen? Hier een man in huis halen?

MINA: Nou ja uh.... dat zit zo uh.... kijk eens uh....

KARIN: Waar is bladzijde vierendertig?

MINA: Even kijken hoor. Heb jij die dan niet?

KARIN: Nee natuurlijk niet en hou je alsjeblieft niet zo van de domme, dat blad heb jij eruit gehaald!

MINA: Eens kijken dan, hier niet, daar niet.

KARIN: *(zoekt ondertussen mee en vindt het blad)* Zo, en wat ligt hier dan, kijk eens *(vouwt het blad open)* een gat, zo die is er mooi uitgeknipt zeg.

MINA: Neem dat blad maar mee hoor.

KARIN: Houd het maar hoor. Die advertentie van jou die heb ik allang gelezen, charmante, eenzame rijke vrouw. *(af)*

ANNE: Is zij dan niet eenzaam hier?

KARIN: Nee, natuurlijk niet. Zij heeft ons toch.

ANNE: Ja maar kijk, dat leeftijdsverschil speelt natuurlijk ook mee. Zij wil ook wel eens praten met leeftijdgenoten.

KARIN: Nou praten kan ze als de beste hoor, daar zal het niet aan ontbreken.

ANNE: Ja maar jullie hebben je moeder toch zeker zelf in huis gehaald.

KARIN: Ja, dat is gebeurd na het overlijden van pa, moeder kan zich alleen niet redden.

ANNE: Kan zich alleen niet redden? Hoezo niet. Dit begrijp ik niet. Dat flinke mens kan zich niet alleen redden.

KARIN: Ja nou uh dat zit zo..... *(telefoon gaat weer)* Die rot telefoon, ach ja, het kan natuurlijk ook John zijn. Met Karin... *(gooit de hoorn meteen weer op de haak)* Weer zo'n vent. Als je ook iets in de krant zet.... om hopeloos van te worden.

ANNE: Dat gaat vanzelf wel weer over. Maar waarom is je moeder dan niet naar een bejaardencentrum gegaan?

KARIN: Dat wil ze niet, dat gedram van die oude mensen, daar houdt ze niet van.

ANNE: Oh, waar houdt ze dan wel van? *(ondertussen verschijnt er voor het raam van Mina een minnaar genaamd Jan. Hij wenkt naar binnen en Mina reageert daar op)*

KARIN: Ik zou het niet weten.

ANNE: Ik wel, ik denk dat ze van mannen houdt.

KARIN: Anne, hou daar alsjeblieft over op. Dat gedoe met die mannen ben ik meer dan zat. En ik zal er alles aan doen om die mannen buiten de deur te houden.

ANNE: Je hebt mooi geluk, Karin, dat jij die telefoontjes kunt onderscheppen anders had je hier allang mannen over de vloer gehad.

KARIN: Ja inderdaad. Hahahahahaha, die moeder is toch een mooie sukkel of niet dan. Ze kon toch wel nagaan dat ik die telefoontjes zou afwimpelen.

ANNE: Ja inderdaad, ik had je moeder toch wijzer versleten. Als er gebeld wordt, ben jij toch de eerste die opneemt.

KARIN: Moeder nog een man, stel je toch eens voor zeg! *(tring deurbel)* Hè..... onverwacht bezoek volgens mij hebben we een prijs gewonnen, er staat een man voor de deur met een gigantische bos bloemen.

ANNE: Oh een gigantische bos bloemen? Misschien hebben jullie wel een grote prijs gewonnen in de staatsloterij!

KARIN: Laat ik hem dan maar binnenlaten. Kom maar binnen.

JAN: *(op)* Goede morgen, mensen, allemaal blijde gezichten.

MINA: *(op en vliegt Jan om de nek)* Zo, daar ben je dan.

KARIN: Hoezo daar ben je dan... wat heeft dat te betekenen?

MINA: Mijn nieuwe aanwinst.

KARIN: Wat bedoel je daarmee?

MINA: Nou mijn verkering.

KARIN: Verkering..... wat?

JAN: Deze mevrouw heeft een advertentie geplaatst. Dus ik dacht, ik zal eens origineel zijn, ik bel niet op, maar ik kom met een bloemetje op visite en je ziet, dat slaat aan.

KARIN: Oh, dat slaat aan.

JAN: Jullie wisten toch wel van die advertentie?

KARIN: Advertentie? Daar weten wij niets van.

MINA: Kom maar mee, Jan.

KARIN: Die meneer heet Jan, begrijp ik.

JAN: Ja ik heet Jan, aangenaam kennis te maken.

KARIN: Nou mooi dan.

MINA: Kom nou maar gauw mee naar mijn kamer want daar hebben we wat meer privacy. *(gaan naar de slaapkamer)*

KARIN: Nee maar zeg, nou wordt hij toch wel helemaal fraai zeg. Nog geen twee minuten hier binnen en gelijk de slaapkamer al opzoeken.

ANNE: Ja, inderdaad, Mina laat er geen gras over groeien.

KARIN: Hoe ouder hoe gekker.

ANNE: Maar, ach ja kwaad kan het toch niet..... hè? Die ooievaar komt toch niet meer op bezoek.

KARIN: Zullen wij eens even gaan kijken met wat voor een auto deze meneer Jan hier is? *(Anne en Karin af)*

JAN: Zo, dus jij heet Mina. Ik durf het haast niet te vragen, maar hoe oud ben je eigenlijk?

MINA: Ik ben zeventig jaar.

JAN: Dan zijn wij samen honderdveertig jaar, want ik ben ook zeventig. Wat is dat toch weer toevallig, hè.

MINA: Toeval bestaat niet.

JAN: Hoezo, toeval bestaat niet.

MINA: Alles is voorbestemd.

JAN: Dus ook dit? *(haalt een schitterende ketting uit zijn binnenzak)* Kijk dit is voor jou bestemd.

MINA: Oh wat mooi zeg. *(doet het om)*

JAN: Om je pols mis ik ook nog wat. *(haalt een armband uit de binnenzak)*

MINA: Ook nog een mooie armband, wat prachtig. *(gaat voor de spiegel staan)*

JAN: En het is allemaal van echt goud hoor.

MINA: Zo, echt goud, wat kost dat wel niet dan?

JAN: Oh, geld speelt geen enkele rol hoor.

MINA: Nee?

JAN: Wel nee, die paar centen, daar draai ik de hand niet voor om.

MINA: Zo, zo.

JAN: Ik als eigenaar van een grote garage.

MINA: Garage?

JAN: Ja, ik heb het dealerschap van Mercedes. Ik handel in auto's. Nou ja, tegenwoordig sta ik meer achter de schermen, want ik ben al zeventig. Kijk, voor de dagelijkse werkzaamheden heb ik een manager aangetrokken.

MINA: Nou zeg dat klinkt goed.

JAN: Ach, eigenlijk hoef ik natuurlijk niet meer te werken. Dat hoef ik trouwens allang niet meer want ik heb met die handel vreselijk veel geld verdiend.

MINA: Oh.

JAN: En Jan die wordt wat ouder, kijk en die eenzaamheid begint parten te spelen. Vandaar dat ik hier verzeild ben geraakt.

MINA: Ja, goh.

JAN: Woon jij hier alleen in dit huis?

MINA: Nee, ik woon hier bij mijn dochter en schoonzoon. Ik heb een tijdje alleen gewoond, maar die eenzaamheid, daar kon

ik toch niet aan wennen.

JAN: Nou, dan lossen we die eenzaamheid samen wel op.

MINA: Dit is mijn kamer.

JAN: Dit is jouw kamer? Daar leef je in, daar slaap je in? Tja, het is een mogelijkheid. En buiten dan?

MINA: We kunnen wel eens even buiten gaan kijken.

JAN: Goed idee, dan kan ik de buurt ook eens bekijken. *(beiden af)*

KARIN: *(en Anne)* Nou, nou nou nou, dat rijdt in een oude Mercedes.

ANNE: Sst! Ze zijn hier nog naast.

KARIN: Oh, ja, laten ze ons maar niet horen. Trouwens ik hoor niets. Eens even kijken. **Hé, de kamer is leeg, even kijken. Nee ze zijn er niet meer, zeker een blokje om.** Maar dit bevalt me niets. Die man vertrouw ik niet!

ANNE: Nee, inderdaad, dit lijkt mij geen zuivere koffie. Die auto ook, zo'n oude dure Mercedes. Criminelen rijden daar ook in rond!

KARIN: Ja, je mag geen vooroordelen hebben, maar als ik die man zo zie met die overdreven bos bloemen en dan die houding van hem. En dan ook nog zo'n asociale auto voor de deur. Bah, bah, bah en nog eens bah!

ANNE: Nee, je moet zo snel mogelijk die vent zien kwijt te raken. Zo'n advertentie in de krant zetten is toch maar niets. Dat zie je nu wel weer. Jan en alleman leest de krant.

KARIN: We mogen wel goed oppassen dat hij niet wat steelt.

ANNE: Ja, let maar goed op je antiek, voor je het weet ben je het kwijt.

KARIN: Ik zal het goed in de gaten houden. Ook zo dom hè van mijn moeder om in de krant te zetten dat ze geld zat heeft. Hierdoor trek je toch alleen maar geldwolven aan?

JOHN: *(op)* Zo, daar was ik dan.

KARIN: Hoe ging het?

JOHN: Zeg, van wie is die asociale bak die daar buiten staat? Die staat op mijn parkeerplaats.

KARIN: Daar hebben we het straks wel over. Ik wil eerst eens weten hoe het je vergaan is.

JOHN: Lijkt me wel aardig goed. Ik heb ze toch verhalen verteld waar

ze niet van terug hadden.

KARIN: Was je wel op tijd?

JOHN: Nee, dat niet helemaal, maar beter laat dan nooit, hè.

ANNE: Te laat op een sollicitatiegesprek, nou vergeet het dan maar, dan hebben ze jou niet meer nodig. Op een sollicitatie- gesprek nog te laat komen, belachelijk gewoon.

JOHN: Oh, sinds wanneer heb jij daar verstand van?

ANNE: Daar hoeft je helemaal geen verstand van te hebben, het is gewoon een kwestie van fatsoen.

JOHN: Zo fatsoen, en ik heb geen fatsoen? Heb jij wel fatsoen dan? Nieuwsgierig mens!

ANNE: Ik ga al hoor. (af)

KARIN: Was dat nou wel nodig?

JOHN: Ja, zij bemoeit zich ook overal mee.

KARIN: Maar vertel eens verder, ik ben toch zo nieuwsgierig.

JOHN: Nou ja, het gesprek verliep perfect.

KARIN: En het salaris hebben jullie het daar nog over gehad?

JOHN: Ja, hè hè, wat dacht jij dan? Ze vroegen aan mij wat ik wilde verdienen. Kijk, een beetje handelaar trapt daar natuurlijk niet in.

KARIN: Hoezo, jij weet toch wel wat je wilt verdienen?

JOHN: Je moet hen toch het eerste bod laten doen, snap dat dan toch. Vrouwen ook, die snappen dat gewoon niet.

KARIN: Ik begrijp het niet.

JOHN: Kijk, als zij met een aanbod komen dat hoger is dan wat jij zou vragen, dan is dat toch mooi meegenomen? Je kunt er dan zelfs nog meer uithalen door niet gelijk ja te zeggen.

KARIN: Nou en kwamen ze met een bod?

JOHN: Ja, ze kwamen met een bod, dat uiteraard veel te laag was. Ik zei tegen die lui voor: f 1000,-- per maand meer onderteken ik het contract meteen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto